

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIÓ
LIBRERÍA ESPANYOLA
Rambla del mitj, 29.
BARCELONA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

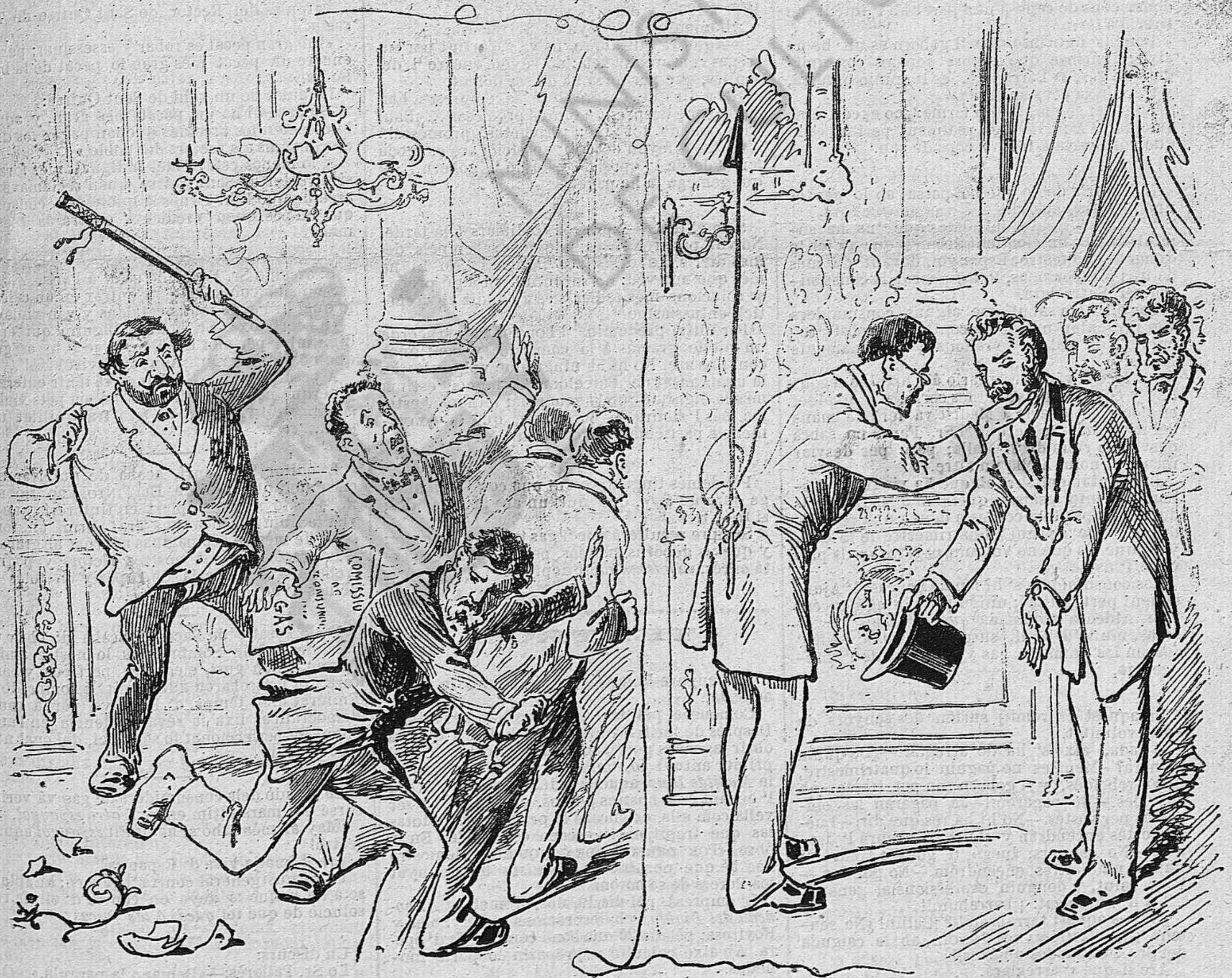
PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA.

Espanya, trimestre. . . . . 8 rals.
Antillas (Cuba y Pto. Rico. 16 »
Estranger. . . . . 18 »

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

PER TOTS CAMINS SE VÁ.... Á LAS FOSCAS.

Aquest tot enfutismat
los l lensava de la sala,
y aixís á cops de mangala
deixava 'l gas apagat.

Aquest fá un altre papé;
molt ferlos la rialleta,
molt tocarlos la barbata
y 'l gas apagat també.

A NOSTRES SUSCRIPTORES

que á pesar d' habelshi escrit que la seva suscripció feya temps qu' havia acabat y no l' hajin renovada, se 'ls darà de baixa desde avuy. Aquest es l' últim número que se 'ls envia.

LO DEL GAS.

Lo creador de cels y terra, un dia que vá cansarse de estar sol, vá dir «Fiat lux» y la llum vá ferse.

Lo creador de l' Espanya conservadora y altres miserias, al revés: s' ha cansat de que l' acompanyessin; vol estar sol de totes las passadas, y suca la ploma, firma un decret, y 's fá la fosca.

La llum ab sos resplandors porta l' alegría; las tenebras, ja se sab, portan la soletat y la tristesa.

Y 'l govern sortirà ab la seva; ni que 'l busqui per tots los recons de Barcelona, trobará un individu que 'l defensi. Y quan arriba l' hora de la seva mort, jo 'ls ho asseguro: que 'n durá poch de *ciudadans* al enterrol! ..

Ja fá temps que observo una cosa. Lo principal enemich del govern es lo govern mateix.

¿Qué 'n dirian de un home que comensés á donar cops de caps á una paret ab l' intent de tirar-la á terra?

Donchs figúrinse que 'l govern es un home aixís; figúrinse que la paret son los consumidors de gas, es Barcelona, es l' opinió pública, y treguin la conseqüencia.

La paret se mantindrà ferma: ¿no es cert consumidors? Aquí lo que realment perilla es lo que vol tirar-la á terra á cops de cap.

L' historia de lo que ha passat ab lo gas es una historia curiosa.

L' aném á treure dels datos que 'ns ha ministrat ab un eloqüent discurs que vá fer lo dimars en lo teatro Espanyol, davant de més de tres mil personas, l' assessor dels consumidors Sr. Serraclara.

Per ell hém sabut que alguns consumidors ván presentar un recurs contra l' impost, recurs plé de datos, de rahons y de fonaments legals.

Lo recurs ván presentarlo á l' alcalde segons lley y costum, porque 'l fes corre, y l' alcalde, en lloch d' enviarlo á Madrid vá ferlo á mans del Ajuntament; porque 'l Sr. Faura no sabrá desviar la riera de 'n Malla; pero per desviar recursos, no 'n hi ha un altre.

L' Ajuntament surt ab que ha vingut á deshora; los interessats se queixan á Madrid, y 'ls de Madrid per tota contesta donan una real ordre. 1.ª Que 's pagui 'l quatrimestre de 1876-77; y 2.ª que als que no vulguin pagarlo se 'ls privi de l' us del gas.

Los consumidors s' hi fan de pencas; l' Ajuntament pert lo timó; ningú paga; ningú encén; lo Sr. Aldecoa trompada *que te crió* als periódichs, multa d' aquí, suspensió d' allá; en fi s' apagan los llums de gas y 'ls llums de l' inteligencia.

En aquest entremitj surten dos senyors de bona voluntat.

—Nada, aixó s' ha de arreglar.—¿De quina manera?—Mentres no paguin lo quatrimestre, serán rebeldes, y 'l govern no pot tractar ab rebeldes.—No pagarem!—Ja pagarán las empresas per vostés.—No hi ha res que dir.—Luego vostés encendrán y 'l govern treurá l' impost.—No senyors; luego 'l govern treurá l' impost y nosaltres encendrem.—No pot ser.—Pues, salut, y donguin espressions al general.

Tot d' un plegat: ¡¡barrabum!!
¿Qu' es aquest tarrabastall? ¡Callin! ¿No senten? ¡¡LA CAMPANA DE GRACIA, ab la caiguda del Sr. Aldecoa dos quartos!!
Are sí que s' arreglará.

Lo Sr. Perez Cossío es molt amable, es molt fi, es molt atent, es una persona que fá de molt bon tractarhi.

De primer no vol ficarse en res; després ja fá la gara-gara als consumidors, y per últim s' hi tira de cap.

—Senyors, aixó s' ha de arreglar.—Com vosté vulga.

Ja s' obran las negociacions
Lo públich:—«Aixó vá á la quieta, porque son cosas de molta diplomacia».—L' endemà:—«Decididament aixó s' arregla: lo govern fins are no ha aprobat més que 'l quatrimestre de 1876-77; y com que 'ls consumidors no volen pagarlo, las empresas que son las que més ne pateixen, se gratan la butxaca, y pagan per ells».—L' endemà passat:—«Ja han fet l' entrega; ja no s' espera més que un telégrama suprimint l' impost.»

—¿Y donchs Sr. D. Leandro? ¿Y 'l telégrama?—Tornin demá.

L' endemà:—¿Y aquell telégrama Sr. D. Leandro?—Ab aquests temporals s' han espatllat las líneas.

L' endemà passat:—¿No s' ha rebut encare?—No encare.

Lo dia de las firas s' acosta. Algú dels que are remenan las cireras deya:—Ja encendrán. ¡Si aquests botiguers per vendre un quarto de beta, son capassos d' encendre 'l cap del seu pare!

Venen las firas, y continua la fosca.
¡A... a... a... a... a... a... ah! ..

Per últim arriba 'l telégrama; un' altra real ordre.

Res de *resultandos*, res de *considerandos*, res de fonaments legals. Aixís de cop-y-volta 's ploman los consumidors. Síntesis de la real ordre.

«Cap de las rahons que alegan los recurrents nos fan lo pés, per lo tant paguéu l' any 1877 á 1878, y després veurém.»

Ab quanta rahó deya en Serraclara:

—Aquesta qüestió se 'ns vá repartint per entregues com una novela: no veým encare 'l desenllás, que per forsa ha de ser dolent.

¿Es á dir que després que las empresas han pagat, que després de tantas promesas... ¡Bah! Ríguinse de tot aixó: ¡Promesas, promesas!.. Avants las feyan desde l' oposició; are es moda ferlas desde l' oposició y desde 'l govern... y qui gemega ja ha pagat.

Som al teatro Espanyol lo dimars á la tarde. No vull pás referirlos lo que ja saben pels demás diaris. La desisió es inmensa. No hi ha més que una véu: no encendre. Si algú proposa solucions més radicals es aplaudit ab frenétich entusiasme.

Per últim predomina 'l bon sentit y s' acorda un vot de gracias á la comissió, y continuar com fins are. No hi ha ningú que vulga alterar la unanimitat de Barcelona. Tothom s' estima més la dignitat que la ganancia; tothom s' estima més l' honra de Barcelona, que la conveniencia particular. Aixó son homes!

Pèl demás tingan present una cosa: si la huelga dura un any, que duri un any; si dos, dos; si tres, tres.

Sempre resultarà que 'l gas tancat no 's gasta; y que 'ls governs encesos, porque 'l govern está encés, se *gastan* molt depressa.

P. K

TEATROS.

S' inaugura la tardó, y jo inauguro la secció aquesta.

Comensém pèl teatro més vell, lo *Principal*. Després de ferli l' amistat, dech dirlos que vá obrir las sevas portas lo primer d' octubre. Del primer antuvi lo rumbós Sr. Bernis, nos dona la *Matilde Diaz*, aquella primera dama que era l' encant dels nostres guetos, y que ab tot y ser vella com ells, es encare la primera entre totes las que trepitjan l' escena espanyola. En la obra «POR DERECHO DE CONQUISTA» demostra ben bé que per *dret de conquista* ha guanyat los llorers de sa corona.

L' empresa, pèl dia 19, nos promet *La Almoneda del Diablo*, ab decoracions de 'n Soler y Roviroso; pèl dia 26 una bona companyia d' ópera. Ab aixó calculin y preparin lo porta monedas.

La companyia catalana de Romea ha estrenat *La qua de palla* de 'n Pitarrá. ¿Es la seva obra millor? Los enganyariam si deyam que sí. «*La qua de palla*» es una comedia escrita ab facilitat, abundant en xistes de bon género y molt propia per fer passar la vetlla agradablement; pero no pot compararse ab l' «*Angel de la guarda*» porque no té un pensament capital

tant humá, ni ab alguns dramas del autor, porque no es del género. De tots modos, jo 'ls asseguro que no 's penedirán de anarla á veure. L' autor vá ser cridat quatre cops á las taules lo dia del estreno.

Lo *Retiro* ja ha acabat la feyna, despatxant á la *Criada*, que segons sembla está á punt de llogarla una altra empresa. ¡Es tant simpática y canta unas coplas tant aixeridas!—Lo Tivoli encare fá la viu viu ab *la Guardiola*.—Lo *Circo* tornarà á obrir las portas á últims de Octubre, y eridarà la atenció ab los anuncis y ab una gran companyia de sarsuela, á dos ralets.—A Novetats hi treballará desde avuy, tots los diumenjes, una bona companyia dramática dirigida per en Tutau, de la qual forma part la Mena y altres apreciables actors. «Produccions noves, triadas, d' aquellas que fan tró y á una baratura may vista» es lo lema de l' empresa.—Y finalment lo *Liceo* ja ha publicat los cartells tots plens de noms que acaban ab *oli*, ab *esi* ó ab *ini*, y ab una llista de 23 óperas (8 de noves). De modo que si es cert alló que diuen que «prometre no fá pobre», l' impressari del Liceo ja ha tret la rifa. Tot será que 'l públich no tinga de recordarli alló altre: «*Obras son amores y no buenas razones*».

De totes maneres, ja 'u veuen: n' hi ha per tots los gustos y per tots los gastos.

LLUMINARI.

Paraulas del Rector de Sant Quirse de Terrassa:

«Encare un pecat es robar y assessinar; pero es encare un pecat més gran lo pecat de la blasfemia.»

Paraulas de un vehi de Sant Quirse:

«Encare hi ha un pecat més gran, y aquest lo cometen los arcaldes que fan pagar los drets de consums als rectors del poble.»

A lo menos estava més indignat, més fora de sí 'l rector de Sant Quirse quan reclamava del alcalde que l' hi tornés la quota dels consums, que no pas quan predicava contra la blasfemia.

L' alcalde Sr. Faura ha estat á París.

Se 'ns ha contat que va entrar en un café en lo qual hi havia molts catalans y ván xiularlo. ¿Es cert aixó Sr. Faura? Diguim qui eran, diguimho per mor de Déu, y jo l' hi asseguro que no se 'n riuran. ¡Hont s' es vist aixó! ..

A pesar de tot lo Sr. Faura vá tenir entesa; y porque no diguessin alló de «ja pots xiular, si 'l.....» ell vá beure ab tota tranquilidat una *gas..... cosa*.

L' editor Sr. Sauri, acaba de publicar una obra molt útil titulada *EL TINTORERO MODERNO*.—Es lo més complet en tintoreria que ha vist la llum pública fins ara. Forma un tomo en 4.ª de més de 500 páginas adornat ab grabats.—La recomaném á nostres lectors y podrán trobar-la á la llibreria de Lopez y en totes las demés d' aquesta ciutat.

En lo Pasatge de Bacardí, acaba d' obrir un establiment de Sombrereria lo nostre amich Lostau.—Bon gust, elegancia, perfecció y baratura, tot ho trobaran allí reunit 'ls compradors. Emigrat molt temps d' Espanya per la causa democrática, fixa la seva residencia en París, ahont ha perfeccionat lo seu ofici, del qual n' es mestre avuy.

La reunió dels consumidors de gas vá verificarse 'l dimars últim en lo *Teatro espanyol*.

¡May ab més rahó s' havia dit *espanyol* aquell teatro!

Era l' imatge viva d' Espanya. Un disgust general contra 'l govern; un aplauso á tot lo que 's deya en contra d' ell; la resolució de que tot *quedi á las foscas*.

Un discurs: Lo Sr. Pallarès:—«Demano la paraula.»

Lo president:—«¿En pró ó en contra?»

—Aixís, una cosa amitjanada. Ja veurán, alguns han presentat paperots que á mí no m' agradan gayre; en la proposició 's parla d' honra, y com que fins are hi ha qui encén y qui no encén, jo crech que valdria més apagar, y qui vulga llum que compri candelas.»

Grans maniobras militars en la Rioja alavesa.

Trenta ó quaranta batallons, molta caballeria, molta artilleria, ingeniers, pontoners, etc. etc. Tots se mourán, farán distintes evolucions, gastarán alguns quintars de pólvora en salvas... y després presentarán lo compte.

Res, una friolera: se tracta de gastar de 12 á 15 milions de rals.

A Espanya hém perdut lo compte dels mestres que 's moren de gana.

Ja no sabem los deutes que tenim. No hi ha un céntim per emprendre una obra útil, un carril, un canal de riego, un port... En cambi 'ls quartos nos sobran per aixecar hipódromos y fer grans maniobras militars. Aném al hospici... ab carretel-la de lujo.

¿Com s' acabarà la qüestió del gas? Com qu' es menester aquestes coses pëndres de lluny, escoltin lo meu plan.

L' Ajuntament no se 'n vá, ni 'l govern ceix.

Donchs bueno, aguantarse ferms. Entre tant arriba 'l més de maig del any que vé, s' organisa un comité de consumidores, se procedeix á una rectificació perfecta de las llistas electorals, y quan arriba l' hora de renovar l' Ajuntament, Barcelona en pés se llansa á las urnas com un sol home.

Are 'l govern decreta lo que l' hi dona la gana.

En las urnas decreta 'l poble. Y no 'u duptin, l' últim dia de las eleccions podrém celebrar la nostra victoria y la terminació de la huelga ab unas grans lluminarias.

A Solsona un dels pares misionistas puja á la trona y diu:

«Que 'ls que llegeixen la *La Campana de Gracia* están excomunicats, y son uns masons; que lo mateix pot dirse dels que l' escriuhen y dels que la reparteixen: que ningú d' ells té salvació; y que ell aconsella á tots los que tinguin un número de aquest infernal periódich lo duguin á cá 'l confesor pera cremarlo.»

Ell podrá cremá 'ls números; pero lo qu' es los redactors no 'ns eremém per tant poca cosa. Molt menos quan desde aquesta feta 'ls pedidos van en augment, que no 'ns enteném de feynó. La *Campana de Gracia* es com los matalasos; com mes cops hi donan mes s' estufa.

Lo govern ha nombrat á un republicá dels rojos....

¿Que havia de nombrarlo? Vaig á darlos antecedents. Temps endarrera anava casi cego pels carrers...

—¿Cego? dirán vostés, donchs l' haurá nombrat *vista* de Aduanas.

Exactament *vista* de una Aduana de Cuba. Lo govern conservador es aixís. Aquests nomenaments los sol fer aixís, á *ojo de CUBERO*.

No sabem si forma part de la Junta del «Casino Montblanquense» de Montblanch algun capellá, algun bisbe ó algun jesuita.

L' únich que 'ns consta es que durant nou anys s' ha permés sempre dintre del casino la venta de la *Campana*, y que ara tot d' un plegat se ha donat ordre de prohibirla.

Alguns socios van comprarne unas quantas y van repartirlas. Los doném las gracias per la protesta. De totas manéras, mirin sobre-tot si á la junta del casino hi ha algun capellá, que si hi fós, en paga de tants obsequis, l' hi fariam dir una missa per la salvació de la nostr' ánima.

Lo dimars inauguració del curs académich. Un detall interesant:

Al verificarse la distribució de premis varen ser cridades per rébre 'ls tres senyoretas, dugas d' ellas alumnas de medicina y la tercera de llatí.

Aixís nos agradan las senyoras, estudiant las ciencias, y emancipantse per medi del estudi.

Quant siga la ciencia y no 'l fanatisme 'l móvil de sos actes, la societat haurá fet la major part del seu camí.

La *Política* ha publicat un article tremendo pels constitucionals.

No hi ha res de pactes ab en Cánovas, no hi ha res de promesas fetas. Los constitucionals son poch madurs encare per pujá al poder.»

Los constitucionals trehuen foch per las orellas. ¿Es á dir que 'ns héu enganyat? Si senyors.

Espanya es una plassa de toros: los ministros son la cuadrilla, en Cánovas l' espasa, *La Política* 'l *catxetero* y 'l partit constitucional lo toro.

Pero es un toro tan gatxondo, que l' hi tiran una capa y 's pensa que l' acarician, l' hi clavan un parell de banderillas y 's creu que l' hi donan esperansas; quan li posan la monya de *toro legal* entra en la plassa remenant la qua: y no hi ha que dir si l' hi agrada qu' en Cánovas á l' hora de la mort, l' hi arregli 'l cap.

Per últim surt lo *catxetero*, la *Política*, desenvaina un article, y 'l descabella.

Sonan los clarins y 's presenta un altre toro, que dona 'l mateix joch, que l' hi fan los mateixos tractes, y ell per xò no escarmenta.

Ja dihuen que el toro es un dels animals més tossuts y més tontos.

TARDOR.

Ja 'l vent ab empena forta després las fullas grognetas, tal com lo gobera s' emporta, deixantnos la bossa morta, nostras últimas pesetas.

Tot es calma... tot reposa: cansats de remeys y probas los tísichs van á la fosa, prometent alsar la llosa quan hi hajan eleccions novas.

Las nits poch á poquet creixen com la fam á Barcelona: los dias disminueixen y son tant curts, que pareixen las calsas d' en Fontrodona.

Lo sol ab son brill fantástich trèn lo cap per la montanya mirant ab posat sarcástich, igual que si l' hi fes fástich havé de dar llum á Espanya.

En la nit serena y trista lo cel está ple d' estrelles: sembla 'l vestit d' un carlista convertit en *canovista*, segons las costums novellas.

Va retornant cada dia la gent que al estiu va á fora, y ja en nostra companyia, esplican ab alegría que aquesta vida enamora.

Y en etecte; aquell que cobra y no coneix lo qu' es gana, no se 'n recorda del pobre, que sense un céntim á sobre s' opa un cop cada semana.

Ja cap decidit se penja, ni ja ningú al mar se tira: no 's fa res, sempre es diumenje, y entre tant lo govern menja, lo poble, de lluny, s' ho mira.

L' industria renega y trina; s' omplan de pols las fogaynas, y ab una calma divina l' empleat va á l' oficina á ferhi quatre bacaynas.

Al taller... al camp... tots dorman, tots badallan: ab catxassa en mómias tots se transforman, y per xò á dormi 's conforman, pues dormint la gana 'ls passa.

No 's veuhen senyals de vida; ni un ancell, ni una aureneta, ni una floreta pansida, ni una fruyta malehida, ni un dúro... ¡ni una pesseta!

Y en mitj d' aquestas ventadas que la tardó á voltas llansa, se notan senyals marcadas de que ab sa còrt de glassadas l' hivern atrevit s' atansa.

¡Oh tardor, tardor! Si ab maanya matar cert arbre sabias y 'ns glassabas la sisanya que hi há dins de nostra Espanya, jòh, quin favor que 'ns farias!

Mira 'l gob:ra! Ja la soca s' agita y de fret tremola: si te vida, 'n t'è molt poca; viu sense tripa ni moca, ¡sembla l' hisenda espanyola!

La situació está malalta; sas fulletas ja 's despreneu, la pell casi bé l' hi salta, y ara solsament l' hi falta un fret d' aquells qu' envenenan.

Santa tardor, si tu ab tino l' hi dabas mort, en bon' hora, sería son fi y destino tal com la mort del tecino, que diu que ningú la plora.

L' hivern, tranquils, passariam, del arbre sech fent estellas, y descansats dormiriam, pues llavoras no tindriam qui 'ns amidés las costellas.

Y al tornar la primavera quan lo mont fa la florida, plantariam, hont l' altre era, un arbre de tal manera que durés tota la vida.

C. GUMÀ.

Torném á la llagosta que vá envenenar al Sr. Perez Cossío.

Una pregunta, Sr. D. Leandro. ¿No 's vá fixar si aquesta llagosta duya escrit á las alas alló del *Dies ira, ira Dei?*»

Diu que 'ls constitucionals per quan pujin al poder tenen una llista formada de 21 personas que tots volen ser ministros.

¡Vinti un! número fatal! diu un periódich de Madrid.

Entre 'ls católichs á 21 anys, comensa l' edat de dejunar.

Ha arribat á Barcelona lo Sr. Sabater, per arreglar la qüestió del gas.

Sr. Sabater, deixis 'ho corre. Aquesta qüestió no es com las sabatas. Es inútil posarhi mitjas solas y talons. No marxa.

Al Bon Retiro ja s' ha inaugurat lo *Skating Ring*.

Sr. Fontrodona, Sr. Catalá, Sr. Batllori, senyor Iglesias, Srs. concejals ¡apa aquí! Tots al Bon Retiro.

Vostés que relliscan tant faciement, á véure si d' una vegada 'ns donan gust; á véure si *cauhen*.

Per lo demás y parlant en serio, no olvidin que 'ls patinadors del Retiro van ser l' hivern passat molt concorreguts... y pensin que aquest any ofereixen las mateixas ventatjes, y 'ls esplota 'l mateix empresari.

Que no digan may que no podém anar ni ab rodas.

Un ditxo de un enamorat: «Al amor lo pintan cego; per aixó vá sempre á las palpentas.»

L' altre dia vá escaparse un novillo de la plassa de toros de Málaga.

Un periódich exclama: «Pero Srs. ministros ¿per quan deixém l' establiment de l' escola de tauromáquia gratuita y obligatoria?»

Un telégrama: «Lo Papa ha romput ab los jesuitas.» Pobre home! Poch sab ell lo que se l' hi espera.

Tothom sab que la febra amarilla ha fet grans estragos en los Estats Units.

Y tothom sab també que aquella gent son los homes del negoci.

En una ciutat apestada, un vá abrir una botiga, que tenia 'l següent lletrero:

«A LA EPIDEMIA—GRAN DIPÓSIT DE CAIXAS Y CORONAS FÚNEBRES.»

Lo vicari general de Barcelona ha disposat que mentres duri 'l viatge dels pelegrins, los capellans allarguin la missa enganxanti l' oració «*pro peregrinantibus*»

Tal vegada ho fan aixís per que 'ls *peregrinantibus* semblin personas de *pro*.

Aixó no quita que 'ls embarquin com á moltons y que al arribar á Roma 'ls esquilin.

Una treta, y no de las més ignocents es la

carta que s'ha publicat en lo *Diari espanyol*, firmada per un diputat de la majoria.

En ella queda burlat en Cánovas que volia de totes las maneras qu' en Bugallal entrés al ministeri, y queda ab un pam de boca oberta en Bugallal que ja se la menjava.

¿Qui es l'antor de la carta?

Un diputat de la majoria

¿Qui es aquest diputat?

Deiximho corre, y reflexionin qu' en Romero Robledo déu pensar:—Cada hu té 'l séu modo de matar... *Bugallals*.

S'han convocat las Corts pèl 30 de Octubre. O com si diguéssim per las immediacions del dia de difunts.

R. I. P.

Una alegoria del joch dels partits.

Figürinse una taula de billar, y en Cánovas jugant á carambola.

La bola num. 1 és lo partit canovista; la bola num. 2 lo partit moderat, y 'l *mingo* 'ls constitucionals.

En Cánovas se diverteix perque troba qui l'hi serveix de *mingo*. ¡Mare de Déu! Si 'n fá de carambolas!...

Jo no més trobo un medi de que aquest joch s'acabi: que 'l *mingo* 's figüi en lo forat y no 'n surti mentres en Cánovas empunyi 'l taco.

Si 'l *mingo* no se 'n vá al reitrament, fins tinch pó que l' esquerdin ó l' escrostonin.

Los neos están que no s' entenen.

Calculin que are ván reunint firmas y més firmas al péu de una exposició demanant la beatificació de Pio IX.

De manera que no sembla sinó que 'l esperit revolucionari se 'ls ha infiltrat fins al moll dels ossos.

Dintre de poch temps son capassos de nombrar los sants del cel per sufragi universal.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas y endavinellas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Pau Sala, Pica Sola, Xarello y Miserere.

Las que no 's meacionan no poden insertarse, com y tampoch lo que envian los ciutadans Tírrero y C.; V Garibaldi, Puntis suspensius, Oncie neutas, C. Loñip, J. M. Enrich de C., Alberto, Cani, C. Massa Gasto, Ratolinet y Crustons é Illescas.

Ciudadá C. G. y M.: La poesíeta es hastant fluixa: está bèn versificada; pero l' hi falta xispa.—Zaraadieta: En la seva hi ha una idea recomenabla, pero francament es una mica massa encarejada, ja sab lo que volém: molt brillo.—J. R. Sau Quirse: Queda satisfet.—Pau Sala: Hi anirà la fuga de consonants.—A. Maños: Publicarem lo trenca-closcas.—Crispia y Crispianes: Lo que diu aquest rector ho dihen tots, y per lo tant tothom ho sab; lo que necessitem nosaltres son cosas que ressonin.—E. P. y M.: Hi anirà l trenca-closcas.—Bútxara: Idem la fuga.—Estalvis: Igual que 'l geroqlíich.—Nas de llaua: Home, tünza paciéncia: altres n' hi ha que s' esperan y son mes antich: que vosté.—Filoxera: Queda dispensat Desijariam saber en quins punts ha realisat experiments ab lo séu insecticida.

SOLUCIONS.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Samalé*.
2. Id. 2.ª—*Sabina*.
3. ENDEVINALLA.—*Manguito*.
4. SINONIMIA.—*Seu*.
5. CONVERSA.—*Llebra*.
6. TRENCA-CLOSCAS.—*Perelada*.
7. QUINT DE PARAULAS.—*Co pas
opera
pésol
aroma
sálas*

8. GEROGLÍICH.—*Dos quartos no mes val 'l enciamada per las pastisseries.*

Han endavinat totes las solucions los ciutadans A. J. L. y Búscali n' han endavinadas 6 Tecassons y Masega; 5, Salutífero; 3, A. Maños, C. Loñip y Cinto Neutas; 2, Puntis suspensius y Garibaldi; y 1 no mes Pílet y Bosch y Domenech.

XARADAS.

I.

Dintre lo tot vaig anar y per cert que feya fresa de veure la gent estesa que per allí vaig trobar Prima y tersa vaig tení y va ser la mèva ruina.

Segona diu ma cosina arbre es que no fá per mí.

J. PALLANCA.

II.

En hu-dos va anar á tot á visitar sa estimada, y ara tres-quarta doblada que no la vol per poch dot.

PAU SALA.

ENDEVINALLA.

Tinch una pella molt guapa y un aem ab lo qual la pesco; vamos, lector, si no 'm trobas serás sempre lo que 'm penso.

PEPIS.

SINONIMIA.

A tot una tot matá fa poch temps á un carraté; qui tot lo món ha d' está, ab lo cap ben cla y seré.

PAU SALA.

MUDANSA.

En que ahi de tot venia tot me va fer ab un tot; lector un tot te vull dar si endevinas to taixó.

J. RECASSENS.

COMBINACIÓ NUMERICA.

Un mestre d' estudi tenia 44 deixeples: un dia que 'ls va castigar, determiná posarlos ab un cuadro que tingúes 15 deixeples cada cara en la següent manera:

4 7 4
7 7
4 7 4

Al cap d' una estona determiná treuren 12, deixantlos altre vegada en cuadro y en una mateixa combinació sent 15 per cada cara. ¿De quin modo ho va arreglar?

B. BOROTAU.

GEROGLÍICH.

L O

Monjuich

Del Del Del

Dra

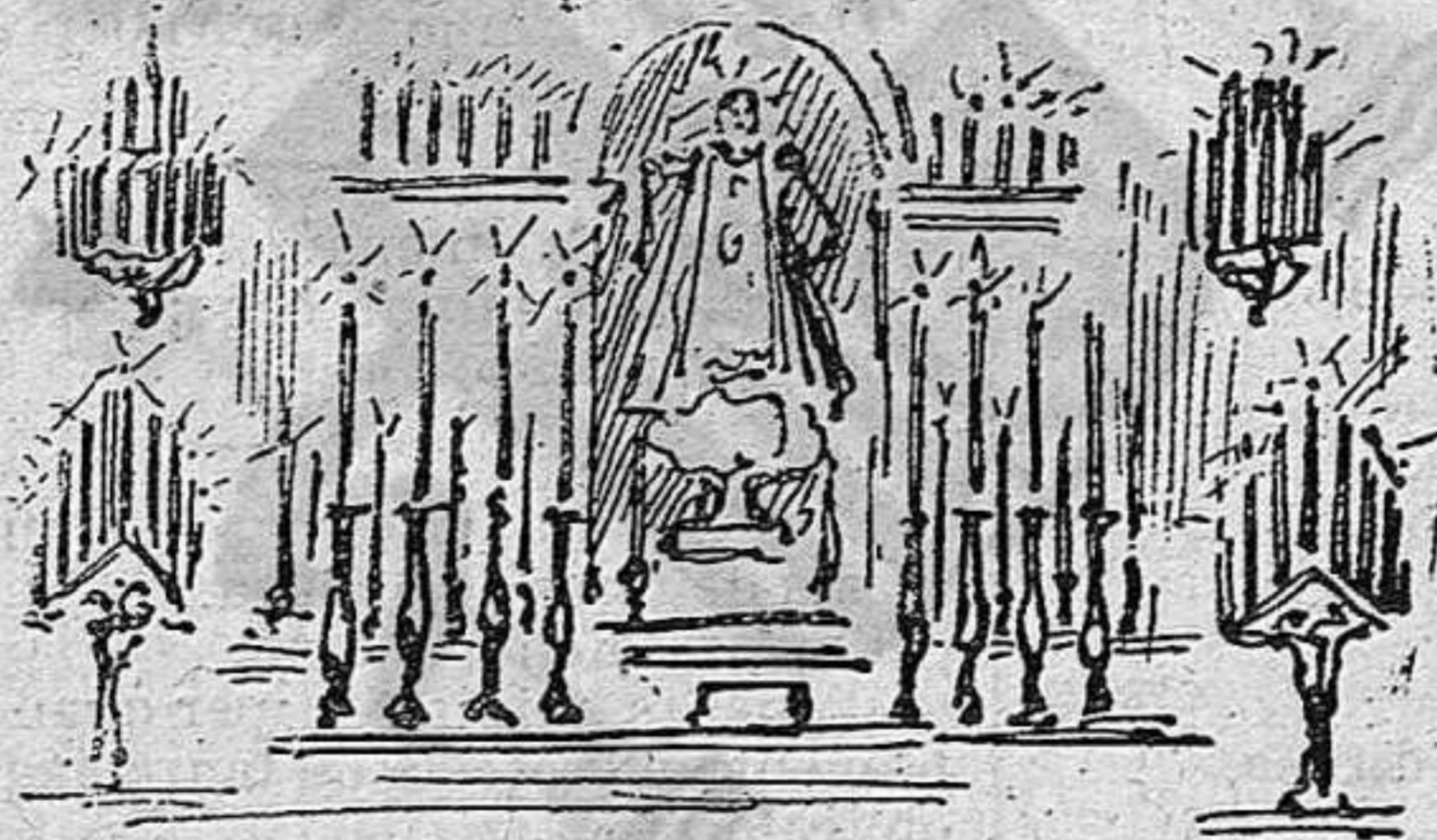
g 0 0
0

LLUM Ongle.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mtt.*

Barcelona; Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 22.

COSAS DE LA SEMANA.—Recorts de las últimas firas.

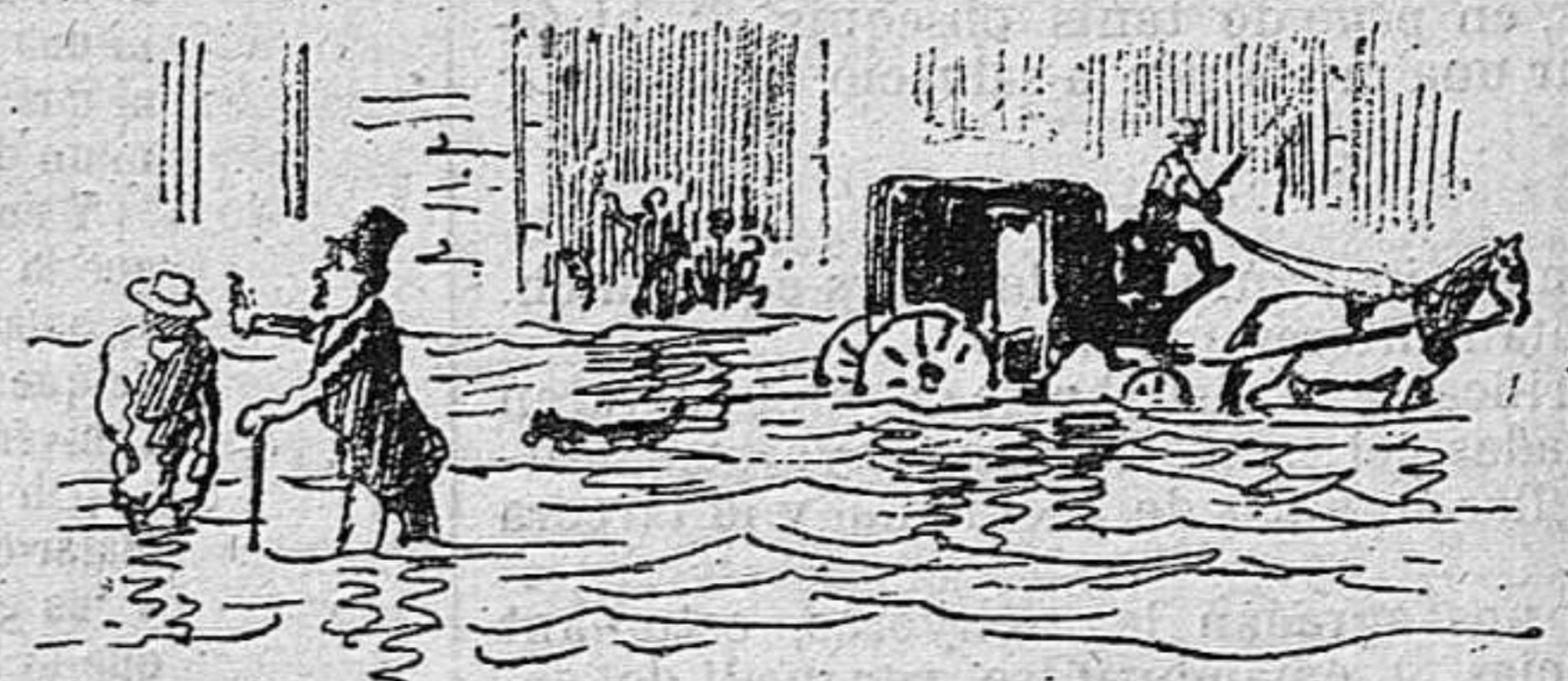
Los partidaris de la fosca ensenen.

Los partidaris de la llum apagan.

¡Última novetat! Quinqués, y llums de cuina.

Un aquarium més gran que l' any passat.

La marxa de las antorxas